

אלי דסה, העולם הזה

דנה כהן: "צריך לבנות מיקלט לילדים מוכים ועזובים!"

כתבה מזעזעת של מיקי מלך, בגיליון האחרון של "העיר", חושפת את סיפורם של 16 ילדים יפואיים, שהמועדוניות, ששימשה להם בית, נסגרה. שאלתי את דנה כהן, סגן יו"ר "אל" (אגודה למען הילד), מה דעתה על כך, והאם מתכוונת אל"י להתערב בעניין.

כל התופעה המוזגת בכתבה היא קצה קצהו של קרחון. יש המון ילדים ורוקים וילדים מוכים, שאף אחד לא מטפל בהם, מהיעדר אמצעים או מכל סיבה אחרת, כמו של סידריי עדיפויות לקויים, למשל.

סופיסוף עלה סידור המועדוניות, שהוא סידור חיובי, למרות שהוא חלקי, וגם אותו סוגרים. כל מה שאני אומרת יהיה אנדרסטייטמנט. זה פשוט נורא. יש בתל-אביב סידריי עדיפויות, שלא כל-כך ברורים לי. אני לא יודעת מה מנחה אותם, ואיך הם עובדים. אנהנו נצטרך לחשוב על דרך כל-שהי ליצור קשר עם הילדים האלה.

● אתם מתכוונים לקחת את הנושא לטיפול-כלכלי?

כמ? אין לנו מיקלט. אין לנו איפה לשכן את הילדים. אנתנו תלויים במיסגרות. אל"י קיימת בגלל הטיפול הלקוי של הרשויות. היא הוקמה, בעצם, כדי להיכנס לכל החורים ששם לא היה טיפול. התשובה שלנו היא מיבצע גדול, שאנחנו נפתח בו בקרוב, להגביר את המודעות, ומעבר לזה, לאסוף

ילדים

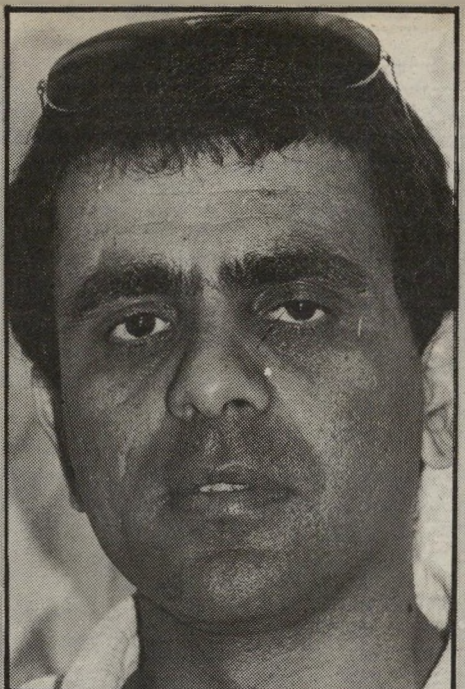
כספים לבניית מיקלט לילדים מוכים, כדי שבאמת לא יהיה מצב כזה, שילדים יהיו זרוקים ברחוב.

● זמנה יהיה על הילדים?

אני מניחה שיקרה להם מה שקורה לכל הילדים במצב דומה. הם יפלו בין הכיסאות, עד שייסתיימו המריבות בין הרשויות.

● איזה מיבצע אתם מתכוונים לפתוח?

התשובה שלנו לבעייה של ילדים חסרי-מיסגרת היא בניית מיקלט מתאים. בראשונה בישראל התאחרו כל אמי צעירי-התיקשורת, כדי לעזור במיבצע שיתחיל באוקטובר. זה מתבטא בזה שקיבלנו שיטסייפירוסם בכל העיתונים, בכרזה שהפקנו — אנב, הכל על טהרת ההתנדבות — בשיר שאי נחנו מקליטים, בתשדיריי-שרות, במופע אמנים ובתערוכתי תמונות. המטרה העיקרית שלנו היא הגברת המודעות. הרי עיון הוא להביא לכל בית בישראל את עניין הילדים המור כים. המטרה השנייה היא גיוס-כספים למיקלט ולשיכלול הקו החם של אל"י. (אורית זרובבל)

אלי דסה, העולם הזה

יואל ישורון: "סטודנט בשנה ראשונה נמצא בהלם-קרב!"

לקראת תחילת שנת-הלימודים האקדמית יצאה אגודת-הסטודנטים של אוניברסיטת בר-אילן ביוזמה יוצאת-דופן, שבמיסגרתה נערכה האגודה להכיר וונה ולהקלת הקליטה של התלמידי שנה א'.

שאלתי את יואל ישורון, מיוזמי הרעיון ודוקטורנט במחלקה למדעי-המדינה, איך נולד הרעיון. מלכר העובדה שאני סטודנט באוניברסיטה, הייתי גם יועץ-רישום במחלקה למדעי-המדינה, ואני מכיר את התפקיד, את הסטודנט וגם את המוסד. כסטודנט אני מכיר את ההרגשה של מי שמגיע לשנה ראשונה ונמצא בהלם-קרב. הוא נכנס לאוניברסיטה ולא יודע בין ימינו ושמאלו: מה זה נקודות; איך לערוך תוכנית-לימודים; מהן הובותיו וזכויותיו. הוא מתקשה לקרוא את מערכת-השעות. וכך יצאנו בפירסומים בכל רחבי הקמפוס על ייעוץ אקדמי, הניתן עליידי צוות מיומן.

● מה אתם עושים במיסגרת הייעוץ?

הייעוץ מתמקד בכמה היבטים: ייעוץ והכוונה במערכת-השעות, ועדות-קבלה. יש סטודנטים הנרחים עליידי ועדות-קבלה ומבקשים ייעוץ מדוע נדחו, מה הם יכולים לעשות כאלטרנטיבה. יש גם בעיות סטאטוס ורישום, ואנחנו מנסים להקל ולמנוע את הסחבת. נושא אחר הוא בחינות, מועדיי בחינות ובעיות עם מרצים.

● אתם מקבלים עזרה מהסגל האוניברסיטי-אי?

אוניברסיטות

מעל ומעבר. יש יחס מצויין גם מהמרצים וגם מהראשי-המחלקות.

● ואתם מתכוונים להמשיך בסרויקט?

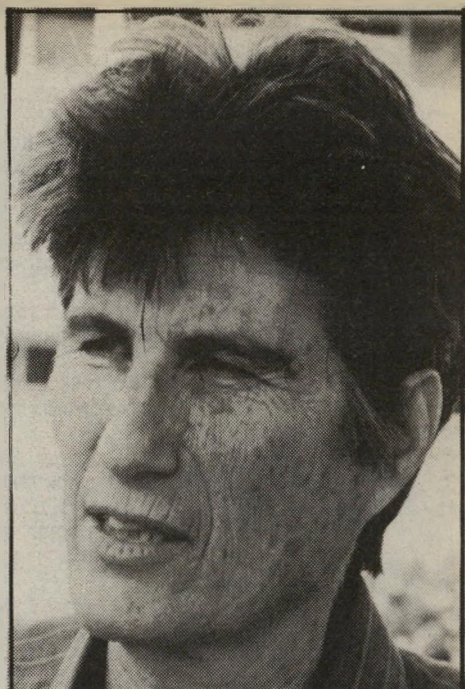
וגם לשכלל אותו.

● איך, למשל?

להגדיל את מיספר הסטודנטים המסייעים לפרויקט. אני מעביר לצוות שאני עובד איתו את התורה שלמדתי כיועץ-רישום וכסטודנט ותיק, וככל שהם משתכללים יותר יש להם יכולת לעזור יותר.

● גיליתם הרבה בילבול ומבוכה בקרב סטודנטי-דנטיים?

אנשים באים אלינו ואומרים: "אני מבולבל. לא מבין מה שאני צריך לעשות". אנתנו ושנים איתם ומכינים איתם מערכת-שעות והם יוצאים מנסוטים. זה לא לידי ביטוי גם במיכתבי-תודה שאנתנו מקבלים. (אורית זרובבל)

אבישי גרוסמן: "אגרוף הברזל עדיין מתאפק מלהגיב!"

אבישי גרוסמן, איש קיבוץ עין-שמר של הקיבוץ הארצי, מחנך ואיש-רוח בתנועתו, השתתף באחרונה במיפגשים בין אנשי גוש-אמונים ואנשי השומר הצעיר.

אחרי המיפגשים ביטא גרוסמן את עמדתו כלפי גוש-אמונים מעל דפי "נקודה", "עיתון ישובי יש"ע". במאמר פנה גרוסמן אל ציבור המתנחלים וכתב, בין השאר: "גבול סבלנותנו וסובלנותנו נמרץ על-ידי אלה שמשם הלוקחים את החוק לידיהם, מתפרעים ומורעים, הורגים ושורפים... רוצחי נשים וילדים, מוגרומציקים אלימים, הורסים את החלום ולא ראוים להיות שותפים למיפעל הציוני המתמשך..."

מאמרו של גרוסמן מעורר תסיסה עזה בציבור-המתנחלים ומעל דפי "נקודה". במיוחד התעורר הזעם על שורה במאמרו של גרוסמן, שבה כתב: "אגרוף-הברזל עדיין, בכוחות אחרונים, מתאפק מלהגיב."

● למה התכוונת בביטוי "אגרוף הברזל"?

התכוונתי שאנחנו, אלה שחושבים ושמרגישים שחלומם מתנפץ על-ידי מה שגוש-אמונים עושה, לא נהיה מסוגלים, אם נרצה להמשיך לחיות בארץ הזאת — ואנו רוצים — לשבת בשקט. אין לי תוכנית מה בדיוק יקרה, אבל אנו לא נסכים לאובדן טעם-ההיקום ולסיכון הקיום.

● השבת על אפשרויות קונקרטייות?

מתנחלים

כן, אבל לא רציתי להביען באופן ברור וישיר, כי לא חשבתי שזה יועיל לנו כרגע. אבל הרברים הם ברורים, ולא במיקרה קפצו מהמאמר הזה. לא הייתי רוצה להרחיב עלייך, כי גם כך זה מעורר כאלה הרים שלא יביאו תועלת. אני גם לא מבטא שום גורם אופרטיבי כרגע, אני לא מכין כרגע את "פולגות המחץ" או "פולגות הפועל". לא החזקתי בשרוול איזה טנק שאפשר לשלוף אותו.

● אין כאן סתירה פנימית — ללכת להיפגש ולהידיבר עם אנשי גוש-אמונים, ואחרי זה לתיקוף אותם בצורה כה חריפה מעל דפי עיתונם?

כל המציאות שבה אנו חיים היא סתירה טראגית נוראה. החברה הישראלית, שגוש-אמונים הוא אחד ממבטאיה הגדולים, מוליכה את עצמה לחורבן, למקום שאין ממנו חזרה. לכן צריך לעשות כל מאמץ על-מנת להידיבר, אבל יחד עם זה צריך להגיד להם את מה שצריך להגיד. במצב שאנו נמצאים עדיף להידיבר גם עם השטן.

(נידעון טער-סרצ'וסקי)